

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Sirással kezdődött meg a tanév.*

Forrás: .....

Az Ujság

Bp.

1922. 9. 8.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378.141

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helvszám

378.1:303.31

Sirással kezdődött meg a tanév.

Mi ujság az egyetemeken és a középiskolákban?

Semmi sem változott tavaly óta. Az egyetemeken a numerus clausus az ur, a középiskolákban az idén is megtartották a felvételi vizsgát. Magyarország nagyobb dicsőségére több gyermekkönyvet termeltek, mint talán az egész világ együttvéve. Így indult meg a tanév. Sirással. Mintha nem volna már elég a könyvből s felesleges luxusnak tartanak az illetékesek, hogy Magyarország diákserege kacagva lépje át az iskola küszöbét, csak tanuljon és ne érezzen töviseket a szivében. Hová tűntetek ti békebeli vidám szeptemberi napok, merre szédítettetek el ti mosolygó gyermekarcok! Bizony minden megváltozott és semmi sem akar visszaváltozni.

Eppen elég ok van a busulásra az egyetemeken, ahol kettős numerus clausus-szal operálnak a tanügyi hatóságok. Egyrészt csak bizonyos számú ifjút és leányt bocsátanak be a felső oktatás csarnokaiba, másrészt vallásuk szerint osztályozzák a szerencsétleneket. Rengetegen folyamodtak a felvételért és nagyon sokat fognak elutasítani. Szomorúak a »gólyák«. Főleg az orvosi fakultáson, ahol a professzor urak nem ismernek kegyelmet és nem kéri a kultuszminisztertől a keretek tágitását. Passzív rezisztenciájukat azzal indokolják, hogy ugys tultermelés van a magyar orvosi pályán. Bókay János orvostanár, a Pázmány Péter-egyetem rektora is ezt a felfogást vallja. És falun még sincs orvos. Ugy látszik, nem is lesz. Száz meg száz ifju lesz kénytelen visszafordulni az orvosi fakultásról, pedig ezek az elutasított ifjak a primitív magyar egészségügyet akarták szolgálni. Falura is jutott volna belőlük jócskán. Hát nem fog jutni, hogy minden a régiiben maradjon.

Elterjedt az a hír, hogy a Pázmány Péter-egyetem

Jogi karán furcsa ujítás készül. Arról rebesgettek, hogy miután a keresztény ifjak csak gyéren jelentkeznek jogásznak, a zsidó ifjakat nem a törvényben megszabott ötszázalékban veszik fel a jogi karra, hanem csak a jelentkező keresztény hallgatók számához mért ötszázalékban. Illetékes helyen megcáfolták ezt a híresztelést. Az ideának egyébként ugsem volna gyakorlati jelentősége, mert a zsidó ifjuság tüntetően elkerüli a jogi fakultást és gyakorlati pályákra áramlik jobban, mint valaha.

Riadt szemű diákkisasszonyok és ifjak buslakodnak a bölesészoti fakultás muzeum-köruti épületében. Első-évesek és az a szegény érte őket, hogy csak elégséges érettségi bizonyítványt szereztek a középiskolában. Híre jár, hogy a jobb előmenetelűek teljesen betöltik a létszámot s a gyengébbeket el fogják utasítani. Nagy rostálás lesz a közgazdasági fakultáson is, mert legalább négyszer annyian jelentkeztek, mint amennyit fel szabad venni. De ennél is nagyobb elutasításban lesz részüik az elsőéveseknek a műegyetemen, ahol csak 1150 hallgatót vehetnek fel.

De ez csak egyik része a diákmizériának. Mert az a leány vagy ifju sem boldog, aki bekerül az egyetemre. Lakás után is kell nézni s azt meg is kell fizetni, enni is csak illik, tankönyv is szükséges. Miből fizesse ezt a szegénysorsu egyetemista? Miből fedezze a költségeket a középosztály? Mert ennek a fiai, lányai keresik fel legnagyobb százalékban az egyetemeket. A tanügyi hatóságok nagyon kevés korszerű intézkedést tesznek a diákság szociális problémájának megoldására. Újabbban néhány távoli kaszárnnyában szorítottak helyet pár száz ifjunak. De mi lesz a többivel?

A kormány jóvoltából kevés a helyünk s így csak

rapszódikusán foglalkozhatunk ezzel a nagyfontosságú kérdéssel. Pedig a sajtó sokat tudna segíteni a diákságon is, ha módja volna hozzá, hogy felszínen tartsa a jövő nemzedék ügyes-bajos dolgait. Ilyen a felvételi vizsga is, amiről még mindig beszélni kell, mert nem korszerű intézmény s nem azt a célt szolgálja, amelyre teremtetett. Ezidén szorzással és kivonással kombinált számtani feladatot tettek a kicsikék elé s a tanár urak megállapították, hogy az ex-elemisták jól számolnak. Mire való tehát a felvételi vizsga? És magyar mondatokat mondtak nekik tollba helyesírási készségük kipróbálása céljából. Elkészültek a kis dolgozatok és kiderült, hogy főleg a leányok hadilábon vannak a helyesírással. Mihály-nak írták a Mihályt, öttcsé-nek az öcesét, bátyá-nak a bátyját. Sokan, rengetegen. Arra való a felvételi vizsga, hogy megállapítsák ezt a csufszágot és aztán felvegyék a középiskolába a sok piszeorru apróságot, míg be nem telik a létszám? Tessék az elemi iskolában orrosolni a bajt, az többet ér majd, mint ezer felvételi vizsgálat.

Egyébként — miként *Az Ujság* már megírta — a gimnázium sokat vesztett népszerűségéből. A felsőbb osztályu diákok valósággal menekülnek ebből az iskolatípusból s a real-meg kereskedelmi iskolákba tódulnak. Ismerünk olyan budapesti főgimnáziumot, ahol mintegy hatvan diák végezte el a negyedik osztályt az elmúlt tanévben s most alig harmincan tértek vissza kó-zülük az ötödik osztályba. Ötven percentjük ipari és kereskedelmi iskolákban folytatja tanulmányait. Ha ez így folytatódik, néhány év múlva kötéllle kell fogni gimnázistákat. De a felvételi vizsgát föltétlenül akkor is megtartják, ha meg is pukkan a pedagógia. Csábítani tessék az ifjuságot a magasabb iskolába, nem pedig elriasztani onnan, jó tanügyi urak. Mert csak így lehet korszerű kulturnívója a magyar nemzetnek, amit önk is kívánatosnak tartanak.